

Marianne Jelveds tale ved Radikale Venstres landsmøde

Taler

Marianne Jelved
Partiformand for Radikale
Venstre

Dato

13. september 2003

Sted

Konferencecenter Nyborg
Strand

Kære Landsmøde.

For to år siden var landsmødet præget af terrorangrebet i USA. I år er det præget af drabet på Anna Lindh.

På hver sin måde udtrykker de to tragiske begivenheder, at der er en central konflikt i verden, en konflikt mellem demokrati og fanatisme, mellem demokrater og ikke-demokrater.

Det er afgørende vigtigt, at vi holder os dette for øje.

Demokratiet – dets værdier, principper og vilkår – og demokratiets udbredelse har altid været og er Det Radikale Venstres projekt.

Demokratiet er hele tiden under pres, under forandring, fordi demokratiet er et resultat både af den måde, vi forvalter det på, og af den betydning, vi lægger i de demokratiske værdier og principper.

Den radikale vej til demokratiet bygger på samhørighed, fordi et demokrati må omfatte et fællesskab.

"Vi tænker på andre end dig" udtrykker det godt.

Hvis ikke vi har den følelse af samhørighed i fællesskabet, så risikerer vi, at det demokratiske samfund udvikler sig til et polariseret samfund med mange konflikter mellem grupper i samfundet.

Derfor bygger den radikale vej til demokratiet på medborgerskab og på deltagelse.

"Deltagelse" betyder både medfølelse og involvering. Det betyder også, at vi hver især har ansvar for demokratiet og for hinanden.

Demokratiet betyder respekt for den personlige frihed og ligeværd, fordi hvert menneske har værdi i sig selv. Det er respekt for hvert menneskes værdighed, integritet og sårbarhed.

Hvis det skal have mening, så må frisind og mangfoldighed være uundværlige værdier.

Demokratiet hænger uløseligt sammen med retsstaten. Retsstaten beskytter os mod vilkårlig magtanvendelse, sikrer os lighed for loven og beskytter minoriteters rettigheder.

Jeg har ladet mig friste til at citere fra Jyske Lov:

"Det er kongens og høvdingernes embede at overvåge domme, og gøre ret og frelse dem, der tvinges ved vold, såsom enker og værgeløse, børn og pilgrimme og udlændinge og fattige – dem overgår der tiest vold ..."

Det kan man godt tænke lidt over.

I disse år er der desværre tendenser, der rykker ved disse værdier.

Der er for meget "dem og os".

Medborgerskab er blevet ændret til forbruger. Markeds kræfter og købmandsskab og noget for noget. Alt skal kunne betale sig.

Det er blevet legitimt, at der er forskel på folk. Statsborgeren er ikke bare statsborger. Nogle er mere lige end andre. Du kan ikke længere regne med, at du kan vende hjem til dit fædreland og bo her med din familie. Det kræver, at "tilknytningskravet" er størst til Danmark. For at "måle" det, så staten kan skønne, så skal staten gennemgå dit privatliv i alle ender og kanter.

Det er ikke en retsstat værdig.

De afgørende ændringer er sket med højreflertallets indtog. Derfor må Det Radikale Venstre sætte fokus på grundlæggende borgerlige og politiske rettigheder, som vi i dag ikke kan være sikre på.

Grundloven er ikke en sikkerhed i denne sammenhæng. Den er slet ikke indrettet til de udfordringer, som internationaliseringen stiller os overfor. Og heller ikke til de udfordringer, som højreflertallet stiller folkestyret og de demokratiske værdier og principper overfor.

Derfor vil Det radikale Venstre arbejde for et Grundlovskonvent.

Vi vil arbejde for radikale grundlæggende borgerrettigheder:

- Statsborgere skal have ret til at bo med deres familie i Danmark, og børn skal have ret til at bo med både deres far og mor, hvis familien ønsker det,
- Børn skal have ret til fri og kvalificeret og relevant undervisning sammen med andre børn,
- Enhver voksen skal have ret til en fri og afsluttet kompetencegivende uddannelse,
- Enhver borger skal have ret til informationer, oplysninger og relevante svar på deres spørgsmål til offentlige myndigheder,
- Der skal være klarhed over rettigheder og pligter, frihed og ansvar.

Det er alt sammen noget, vi har taget for givet. Men det kan vi ikke gøre i dag.

Når der hele tiden i offentligheden skabes polarisering, og splid mellem grupper i samfundet understøttes, så skal det gå galt.

Når der gang på gang er eksempler på forbrydelser, der kun kan ske, fordi nogen opfatter et menneske som en ting, så er der sket en forråelse, som vi ikke vil acceptere.

I Danmark har vi haft tradition for, at folkeoplysningen og uddannelserne gav en almen folkelig dannelse.

Når den almene folkelige dannelse svigtes, fordi det vigtige nu er blevet det, der kan måles og sammenlignes, så har det demokratiske fællesskab ualmindelig dårlige vilkår.

Når børnene i folkeskolen nu skal måles i forhold til konkrete faglige begreber – år efter år, og nu også skal til eksaminer og prøver fra de små klasser, så svigtes meningen med at holde skole.

Meningen med alle børns skole burde være, at undervisningen skal medvirke til det enkelte barns alsidige, personlige udvikling, med respekt for det enkelte barns forudsætninger og integritet.

Det Radikale Venstre vil arbejde for alle børns skole, for alle børns ret til kvalificeret og relevant undervisning sammen med andre børn.

Vi vil arbejde for den almene folkelige dannelse og oplysning, så vi kan arbejde for et fællesskab med en fælles social etik.

Det betyder, at vi skal lære alle vores børn og unge nogle færdselsregler for, hvordan vi er sammen. De skal lære kunsten at være sig selv, og de skal lære kunsten at være fælles. På en og samme tid. Det er vores fælles ansvar.

Det Radikale Venstre vil insistere på og arbejde for det oplyste og åbne folkestyre med respekt for argumenter, nuancer, forskelle i holdninger og anskuelser.

Vi vil insistere på den ægte debat som grundlag for de beslutninger, der bestemmer Danmarks og verdens fremtid.

Vi vil ikke godtage, at debatter og spørgsmål afvises med nysprog og bagatelliseringer og etiketteringer og del og hersk-metoder.

Vi ønsker ikke et samfund, hvor vi skal passe os selv.

Vi ønsker et samfund – også et europæisk samfund og et verdenssamfund –

hvor vi passer på hinanden, fordi hvert menneske har værdi i sig selv.

For vi anerkender, at vi er afhængige af hinanden, og at vi ikke har nok i os selv.

Det er den radikale vej.

...

Og jeg skal minde om, at folkestyre ikke kan gøres op i effektivitet. Folkestyre og politik er noget helt andet end markedet.

Folkestyret har ansvaret for fællesskabet og skal stå vagt om den enkeltes personlige frihed og ligeværd, frisindet og mangfoldigheden.

Der findes ikke den rigtige kommunestørrelse til den opgaves effektive løsning.

Jeg siger det kun, fordi der er nok af partier, der kan lide den hårdkogte rambo-stil. Og der er nok af partier, der ynder centralisme og statsstyringer af stort og småt. Og det er tiltagende. Og der er nok af oppinionsdannere og lederskribenter, der ikke kan få nok.

Hvem skal varetage folkestyrets interesser?

Det skal vi på en afbalanceret måde.

Det er ikke alt, der kan gøres op i kroner og øre, heller ikke i euroer.

Derimod kan vi gøre op, at der er to år tilbage af valgperioden.

Vi har sat os som mål at få 18 mandater ved næste valg til Folketinget. Vi bruger kræfterne på at skabe bedre svar på tidens og fremtidens udfordringer, end de andre partier gør. Vi fremlægger løbende vores udspil. Vi kalder en spade for en spade og lægge vores politik frem til åben debat med borgerne.

Det går ganske godt, men vi har mere radikalt arbejde at gøre for at nå målet.

En markant styrkelse af den radikale gruppe vil give os gode muligheder for at skabe vægt bag vores politik.

Der er ikke mange partier, der tager de egentlige udfordringer op. Så der er også af den grund brug for Det Radikale Venstre.

Vi skal på de centrale områder vise den radikale vej til bedre løsninger. Det gælder også, når vi arbejder for

En holdbar velfærd

Danmark står over for en række udfordringer, som vi skal give svar på:

Vi skal have et velfærdssamfund, som er holdbart både i en international verden med åbne grænser og i en fremtid med store udfordringer for velfærd.

Derfor skal vi indrette vores velfærdssystemer, så de er holdbare.

En holdbar velfærd skal sikre solidariteten i vores samfund, og lette det stigende forventningspres på velfærdsydelse.

En holdbar velfærd skal bekæmpe arbejdsløshed og sætter mennesket før systemerne.

Det kan vi sikre gennem fortsatte reformer – ikke ved stilstand.

Det Radikale Venstre kæmper derfor for fremtiden. Vi vil en stabil og robust samfundsøkonomi som det bedste sikkerhedsnet, det bedste grundlag for den enkeltes muligheder.

Regeringen kæmper mod fortiden. Besættelsestidens politikere og Danmarks Radio står for skud.

Så kan vi tale om dét, mens velfærdsreformer placeres i syltekrukker. Det er ikke fair over for borgerne.

Borgerne har krav på politikere, der siger sandheden, og som står ved deres synspunkter og handler.

Det kan regeringen ikke. Den er bange for de vælgere, den har til låns. I stedet

snakker den om noget andet.

Det er afgørende for vores handlemuligheder, at gælden kommer ned. Og det er afgørende, at de nuværende politikere står ved det mål. Og handler derefter.

Det skylder vi de kommende generationer.

Siden valget for 2 år siden er overskuddet faldet fra 36 milliarder til 16 milliarder. Hvad er de 20 milliarder gået til?

De kan ikke forklares – eller bortforklares med henvisning til den internationale konjunktur.

Sandheden er, at V, K og DF har låst indtægterne fast og øget udgifterne markant bl.a. til ældrecheck og lettelser til erhvervslivet og til husejere, hvis huse er steget endnu mere i pris pga. skattestoppet.

Nu kan 20 mia. lyde abstrakt. Men det er en omvendt børneopsparing: et overtræk for alle børn og unge under 18 år på 20.000 kr. Et overtræk, de ikke er blevet spurgt om, for de har ikke stemmeret.

Og vi har ikke fået forbedret måden, som vores systemer virker på. Pengene er gået til symbolpolitik. Det er uholdbart.

Det er vigtigt at gøre afdrag på gælden til en fælles folkelig sag. Vi skal insistere på, at det skal ske, stabilt og målrettet år for år.

Regeringen har ikke fået mandat til et afdragsfrit lån.

Når gælden afdrages, så vil vi spare udgifter til renter. I dag betaler vi 38 mia. kr. i renter. Hvis vi kun skal betale det halve, så har vi midler til at betale for de udgifter, flere ældre har brug for.

Men regnestykket går kun op, hvis arbejdsstyrken er stor nok. Derfor er det en særskilt opgave at øge arbejdsstyrken og arbejdsudbuddet.

Men desværre trækker alting under VK-reg. og DF i den forkerte retning.

Beskæftigelsen er faldet med knap 30.000 på to år. Ledigheden er steget med 30.000.

Det er dybt alvorligt. Også fordi regeringen har delt milliarder ud de kommende år på forventet efterbevilling. Regeringen har ikke flere handlemuligheder.

Jeg havde aldrig troet, at en borgerlig regering kunne handle så letsindigt og overfladisk.

Der er brug for radikale handlinger

Der er brug for at sætte skatten på arbejde ned. Regeringen siger, at alternativt til skattestop er skattestigninger.

Nej, alternativet til skattestop er lavere skat på arbejde.

Hvis vi lagde de penge, regeringen deler ud til skattelettelser, oven i vores eget skatteforslag, så kunne vi levere max. 42 pct. i skat for langt de fleste. Og det er ikke de økonomisk svage grupper, der betaler.

I dag skal man tjene 900 kr. for at betale en håndværkers regning, så håndværkeren får 100 kr. til sig selv.

Med 42 % i skat skal man kun tjene godt 300 kr. for, at håndværkeren får 100 kr. til sig selv.

Det siger sig selv, at sådan en forandring vil ændre vores adfærd og vores valg. Der vil blive langt flere jobåbninger, og alle vil få mere ud af at give den en skalle mere i en periode.

Det vil ændre vores prioriteringer af mere fritid på bekostning af arbejde. Og vi er et af de lande, der arbejder mindst, fordi vi har mest ferie.

Samtidig er vi i en international integration, hvor mennesker bevæger sig over grænser og bor i forskellige lande i perioder af deres liv. Derfor er der en international skattekonkurrence, vi skal tage højde for.

Der er brug for at give vores danske systemer et eftersyn, så de bliver robuste og

holdbare i en international verden.

Vi skal finde en bedre balance mellem skattefinansiering og kollektive forsikringsordninger.

Vi har allerede modellen i vores pensionssystem, der er et af de mest holdbare i verden.

Her har vi den skattefinansierede bund i folkepensionen. Den værner mod fattigdom i alderdommen.

Oven på den har vi den obligatoriske arbejdsmarkedspension. Det er reel opsparring. Den sikrer en dækningsgrad, der svarer til erhvervsindkomsten. Den obligatoriske arbejdsmarkedspension betyder, at de, der kan selv, også selv skal bidrage til deres egen forsørgelse i alderdommen. Det siger sig selv, at den model vil afværge presset for at øge folkepensionen.

Og som det tredje har vi den private pensionsopsparring, der giver den personlige fleksibilitet.

Den model kan vi bruge på andre områder.

Folketingsgruppen har fremlagt forslag til ændringer på arbejdsmarkedet.

Vi siger, at kontanthjælpen skal være forbeholdt dem, der i en periode ikke kan være til rådighed på arbejdsmarkedet.

De, der er til rådighed for arbejdsmarkedet, de skal forsikre sig i dagpengesystemet. En obligatorisk kollektiv forsikringsordning.

Og de, der vil, kan så oven på og frivilligt forsikre sig til en højere dækning.

Samtidig ønsker vi en forenkling af hele systemet, så det bliver forståeligt og gennemskueligt og billigere at administrere.

Vi stiller forslag om en central barselsfond, der sikrer, at udgifterne fordeles på alle arbejdspladser. Vi foreslår, at dækningen af løntabet øges til 90 % af indkomsten dog max. 150.000 kr. i de første 6 måneder af orloven, og at

pensionsbidrag fortsat indbetales i orlovsperioden.

Danmark er ikke i en situation – endnu – hvor der er store uoverskuelige problemer foran os. Med rettidig omhu kan vi styre stabilt igennem. Det vil kræve prioritering. Og reformer.

Men der er ikke grund til at tro, at det er nødvendigt at afskaffe alle kendte ydelser, som folkepension og børnecheck.

Der er grund til serviceeftersyn, og der er grund til begrundede og sammenhængende ændringer, der gør velfærden og samfundets solidaritet holdbar.

Fordelingspolitik er stadig et vigtigt formål for fællesskabet.

Et demokrati trives bedst, hvis de økonomiske forskelle ikke er for markante. Det gælder nationalt og internationalt.

Så der er brug for et alternativ til regeringens syltekrukker.

Der er brug for idépolitik, hvor vi diskuterer ideerne om fremtidens samfund, og der er brug for vilje til reformer!

Det er Det Radikale Venstres vej.

Udenrigspolitik

Udenrigspolitikken er den tredje store udfordring, som jeg tager op.

Irak-krigen, nedskæringer i ulandsbistanden og holdningerne til EU-forbeholdene viser med alt tydelighed, hvorfor der er brug for et alternativ.

2002 sluttede med opfyldelsen af en radikal drøm, da EU-udvidelsen endelig blev besluttet i København i december.

Det radikale Venstre har igennem 90'erne arbejdet utrætteligt for at udvidelsen kunne blive en realitet.

Vi glæder os til samarbejdet med vore venner i de nye demokratier, både i EU og i Nato.

Udvidelserne skaber det bedste grundlag for fred, stabilitet, sikkerhed og fremgang i et helt og demokratisk Europa.

Vi er naturligvis stolte af det betydelige bidrag, Danmark under SR-regeringen har ydet for at nå dette resultat. Og vi anerkender VK-regeringens indsats.

Men efter udvidelsen gik det hurtigt galt.

Filmen om topmødet viste en arrogant statsminister, som brød med alle gode spilleregler i staternes samarbejde. Andre landes politiske ledere – og Per Stig Møller blev udstillet.

30. januar skiftede statsministeren udenrigspolitik på Danmarks vegne.

Uden at konsultere med andre – ikke engang det græske formandskab – underskrev statsministeren en støtteerklæring til præsident Bush's synspunkter på Irak.

Med stor logik førte det til en beslutning om dansk deltagelse i militær aktion i Irak.

Det skete med et snævert flertal i Folketinget.

Nu sættes der spørgsmålstegn ved beslutningsgrundlaget i både USA og UK. I Danmark svarer statsministeren, at det bare er juristeri og uden betydning. Det er en fantastisk arrogance over for folkestyret. Hvad har statsministeren at skjule?

Flertallet traf beslutningen uden et ordentligt folkeretligt grundlag – og uden klare og gennemtænkte planer for, hvad der skulle ske, når den militære sejr var vundet.

Vi var ikke i tvivl om, at USA og UK ville sejre militært.

Men vi var heller ikke i tvivl om, at den virkelige vanskelighed ville blive at vinde

freden – Og det er da heller ikke lykkedes.

Stadig større vanskeligheder viser sig:

Der er fortsat tragiske tab af menneskeliv, både irakere og mennesker fra koalitionen. Desværre har også en dansk soldat mistet livet.

Omkostningerne er enorme.

Besættelsen koster USA 1 milliard kr. om dagen.

Dertil kommer meget store udgifter til den egentlige genopbygning.

Olieindtægterne, der ifølge den amerikanske forsvarsminister skulle betale for genopbygninger, ligger langt under det ventede, bl.a. som følge af sabotage.

Det er dybt ulykkeligt. Den amerikanske offentlighed er nu for alvor begyndt at spørge: Hvor meget kommer det til at koste – i liv og penge ? Hvor længe skal det vare?

USA har nu pludselig fået brug for at dele ansvar og omkostninger med andre.

Det skal man ikke hovere over; det skal man hilse velkommen. Selv verdens eneste supermagt kan ikke klare alting alene. Magten har sine grænser.

Vi håber, at FN's sikkerhedsråd snart igen bliver det centrale organ for beslutningerne, således at det internationale samfund – og ikke kun en snæver koalition – tager ansvaret for genopbygningen.

Jeg nærer ingen illusioner om, at statsministeren indser, at der er sket fejl i Irak. Statsministerens forestillingsverden rummer ikke den mulighed, at han tager fejl.

Det er egentlig lidt synd for de få, der må leve i ensom ufejlbarlighed.

Temmelig ensom i sin ufejlbarlighed er han også i sine betragtninger om besættelsestiden med betragtninger helt løsrevet fra de moralske dilemmaer og det ansvar, datidens politikere stod overfor med et fladt og uforsvarligt land

ganske overladt til sig selv og en knusende overmagt.

Det er ikke svært – men meget billigt – at fælde stærke domme over begivenheder, man af gode grunde er helt uden indflydelse på.

I næste måned begynder regeringskonferencen, der skal føre til en forfatningstraktat for EU.

Det er rigtigt at bruge betegnelsen forfatningstraktat, fordi den nye traktat giver reglerne for, hvordan EUs institutioner spiller sammen; bestemmer hvem der gør hvad.

Forfatningenstraktaten udtrykker også det værdigrundlag, EU-samarbejdet hviler på: Demokrati, retsstat, beskyttelse af mindretal, menneskerettigheder.

Stillet op på den måde er der egentlig ikke noget mærkeligt i at DF ikke bryder sig om EU.

Sådanne værdier gror ikke i det partis have.

Vi foreslog straks efter topmødet i København i december, at der skulle holdes folkeafstemning om de danske forbehold, før regeringskonferencen.

Det havde været langt det klogeste. Så kunne Danmark bruge sine kræfter på udformningen af den nye traktat.

Nu er regeringen tvunget til at bruge kræfterne på at indarbejde forbeholdene i en ny protokol.

Statsministeren har lagt køreplanen. Den er hans ansvar.

Det Radikale Venstre vil løfte sin del af ansvaret, og arbejde ihærdigt for et ja til den nye traktat, men vi vil samtidig være utrætteligt loyale overfor vore egne, radikale holdning: at Danmark skal være med i Europa – helt og fuldt, uden forbehold.

Og Det Radikale Venstre vil kæmpe imod statsministerens tilpasningspolitik.

Som et rigt land med tryghed uden fortilfælde må vi yde et ekstraordinært bidrag i den internationale kamp for retssamfundet, demokrati og menneskerettigheder.

Og det koster flere midler, end regeringen i dag bruger på den samlede internationale indsats. Det er vi parat til at prioritere. Hvis ikke et rigt land som Danmark skal gøre det, hvem skal så?

Vi vil ikke blot gå den simple vej med den ene hånd for øjnene og den anden på aftrækkeren.

Folketingsgruppen har henover sommeren arbejdet med et radikalt bud på en aktiv udenrigs- og sikkerhedspolitik, og vi er nu klar til at præsentere: "En dagsorden for danske verdensborgere".

Vi viser, at der er en vej til en mere sikker og samtidig mere retfærdig verden.

Det kræver mod og hårdt arbejde, og nogen skal gå forrest.

Der er Det Radikale Venstre historiske rolle.

Partiet har alle dage forenet idealisme med tålmodigt, men insisterende, hårdt arbejde for forbedringer af det internationale samarbejdes fundament og arkitektur.

Vi foreslår en styrkelse af især FN, EU og NATO.

Samtidig gør vi det klart, at hvis vi mener det alvorligt med et handledygtigt FN og et internationalt retssamfund, må vi også være parate til at sætte magt bag principperne.

Også med militære styrker hvis det viser sig at være sidste udvej.

Og vi gør ikke forskel på Irak og Congo.

Vi er Folketingets fremmeste fortalere for en mere aktiv linje i FN's Sikkerhedsråd for intervention til fordel for grundlæggende menneskerettigheder og demokrati. Herunder med deltagelse af danske styrker.

Men der skal være international legitimitet bag.

Og vi har medvind for vores synspunkter.

I sidste uge kom først rapporten fra regeringens arbejdsgruppe vedrørende dansk sikkerhedspolitik.

Regeringens egne eksperter og forskerne er ikke i tvivl. Danmark må føre udenrigs- og sikkerhedspolitik som ligger langt tættere på Det Radikale Venstres aktive linje end på regeringens tilpasning.

Og senere samme dag skete det helt utrolige, at Forsvarskommandoen også kom med en rapport med krav om grundlæggende reformer af forsvaret til en helt ny tids udfordringer. Derved overhalede forsvarskommandoen samtlige partier – undtagen Det Radikale Venstre – indenom.

Når generalerne har talt, retter de borgerlige partier ind. De murrer måske lidt, javel, men vi står nu i en historisk situation med muligheden for et nyt forsvarsforlig i begyndelsen af 2004, som stort set vil følge Det Radikale Venstres ideer og forslag.

Væk med mobiliseringsforsvaret og stort set væk med værnepligt og hjemmeværn, og ind med større ansvar for at håndhæve international fred, sikkerhed og ret.

Det Radikale Venstres politik har det med at blive gennemført – før eller siden.

Det kan man godt tænke lidt over. (Jeg ser stadig de to v-folk stå og ærgre sig over Morten Helvegs store glade smil.)

Og så har jeg en hilsen fra Elisabeth, der er gruppens udsending i Mexico. Hun skriver:

"WTO konferencen åbner i en stemning af indædt målrettethed: Der SKAL ganske enkelt opnås resultater, hvis organisationen skal overleve.

Presset på EU og USA er stort, og især de mere velstillede U-lande (Indien og Brasilien) er meget bastante i deres krav om at få afskaffet toldbarrierer,

subsidier og anden forvridende støtte på landbrugsområdet.

Der holdes ministerrådsmøde mellem EU's ministre i dag, og vi holder et minieuropaudvalgsmøde i den danske delegation for at checke mandatet. Kommissionen, som jo forhandler på vores vegne, skal kunne indgå aftaler med sikkerhed for at opbakningen blandt medlemslandene er i orden. Ha'et godt landsmøde og hils også fra mig."

Værdikampen:

To år af valgperioden er gået.

DRV arbejder med nye politiske ideer og løsninger.

Målet er en fordobling af mandaterne ved næste folketingsvalg.

Senest har vi i meningsmålingerne – som man ikke skal tage for mere, end det de er – været oppe på 16 mandater.

Vi arbejder åbent og stædigt for at øge respekten for folkestyret og demokratiet og for borgernes tillid til Det Radikale Venstre's politiske svar på de centrale udfordringer.

Ikke mindst får vi nye allierede i den kamp, som regeringen har indledt under overskriften "værdikamp".

Undskyld mig. Den handler ikke om værdier. Regeringen ønsker kun revanche.

Regeringen skulle i stedet melde klart ud og sige, at den rigtige værdikamp handler om alt det, som regeringen ønsker at holde skjult.

Vi har nemlig en regering med et flertal, der gør forskel på danskerne, og bagatelliserer brud på grundlæggende værdier og principper.

Vi står ved en korsvej, og der er behov for en folkelig (mod)bevægelse:

Det handler om, hvilket land, vi vil, at Danmark skal være.

Vi vil et fællesskab, hvor der er plads til at være noget for nogen. Regeringen ønsker et kræmmersamfund baseret på noget-for-noget.

Vi vil fri forskning og uafhængig viden. Regeringen vil fjerne kritiske røster.

Venstres forståelse af liberalisme adskiller sig fra den radikale forståelse. Hos Venstre betyder liberalisme frihed for den enkelte til at handle ud fra egne interesser. Hos os betyder det tillid til borgerne, skepsis overfor centralisme og plads til forskellighed.

Og hvad så med Socialdemokraterne? Skal vi slet ikke høre om dem?

Til det spørgsmål har jeg kun to bemærkninger:

1. Socialdemokraterne er på vej op (til vandoverfladen), og det skal vi hilse med et held og lykke.
2. Det Radikale Venstre følger processen med stor interesse og agtpågivenhed.

Det Konservative Folkepartis formand, økonomi- og erhvervsministeren sagde i sin tale ved min fødselsdagsreception: "Lykketoft siger, at jeg bruger for få penge. Marianne Jelved siger at jeg bruger for mange, så jeg er nok på rette kurs."

Til det svarede jeg: "Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre er i opposition, og det er vi på hver vores måde som to forskellige partier. Der er bare det særlige ved Det radikale Venstre, at det parti opfører sig også i opposition, som om det var i regering. Derfor skal Det Konservative Folkeparti bare følge mig."

Det Radikale Venstre viser vejen!

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Radikale Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/marianne-jelveds-tale-ved-radikals-venstres-landsmoede-2003>